

Instant Karma

Bush's Sins Catch Up with Him

By Gary Leupp

Nghiệp trong một sát na

Tội Lỗi của Bush Đang Về Chụp Ông

Nguyễn Văn Hóa chuyển ngữ

Một tháng mà tạo nên khác biệt làm sao. Tôi đã dành gần cả tháng Năm trên đất Nhật, ở vùng đất của nhiều thần quan sát qua, nào đài CNN, truyền thông Nhật Bản, và mạng lưới điện tử về những vận hành quy luật của nghiệp ở Iraq, Hoa Kỳ, và thế giới nói chung. Trong khái niệm của Phật giáo - Ấn Độ giáo, gây nhân tốt tạo ra kết quả tốt (trong đời này và cả đời sau), cho tác nhân và cho cả thế gian. Những hành vi độc ác tạo ra kết quả ngược lại. Đó là một quan niệm giản đơn, nhưng không giống như sự ngờ nghệch -Thiện đối với Ác 'nhị nguyên' Manichaenism (1) của chính quyền Bush, có cả một chùm sự thật ở trong. Bát Chánh Đạo của Phật Giáo đã quy định về đức hạnh con người. Một trong tám thành tố là "Chánh Ngữ" gồm tránh nói lời dối trá, xúc phạm hay tổn thương người khác, hay là phát ngôn vờ vĩnh và giả hiệu.

Với quan điểm đó, tội ác lớn nhất của Bush chính là những lời tuyên bố sai trước đây về "Chiến tranh chống Khủng bố", liên kết nước Iraq với vụ 911. Chưa từng có một bằng chứng nào cho sự liên hệ này, trong khi có rất nhiều bằng chứng ngược lại; nhiều chuyên viên về Trung Đông cùng nghi ngờ về điểm đó. Thế nhưng đa số người Mỹ cho tới lúc mới đây (kể luôn cả vô số đám lính Mỹ ở Iraq, họ cứ nghĩ rằng họ "đang trả thù" cho thảm nạn 911) lại tin. Họ tin luôn những cảnh giác về Vũ khí Hủy Diệt Đám đông (WMD) khủng khiếp của Iraq, kể luôn cả những trái bom nguyên tử sẽ "tạo nên đám mây nấm trên bầu trời thành phố Nữ Ước," như Tổng thống Bush đã đưa ra vào tháng Tư, 2003. Cái giá mà thế giới phải trả cho những lời tuyên bố sai trái đó không thể lường được.

Sự đổ vỡ với người bạn tâm giao đái trọng của tân-bảo-thủ là Ahmad Chalabi, được Bush thông báo và nói với Vua Abdullah xứ Jordan (đấy là một trát lệnh tuyệt hảo để bắt giữ Chalabi vì tội lường gạt nhà băng) rằng "ngài có thể đái vào mặt Chalabi;" cộng thêm với lời của Colin Powell thì ông ta "đã lạc dẫn những tin tức tình báo;" cộng thêm với những bài báo tấn công Chalabi của báo chí mạch chính nhấn mạnh đến sự liên hệ chặt của ông với Paul Wolfowitz, Richard Perle và Douglas Feith (xem Newsweek số

ngày 31 tháng 5); và cú hạ nhục tấn công vào tư gia của Chalabi ở Baghdad là dấu hiệu cho thấy chính quyền đang có nhu cầu tìm kiếm một kẻ bung xung thay thế cho sự thất bại của sứ mệnh đáng khinh bỉ ở Iraq. Một vài nhân viên cao cấp còn bị tế thần cho những lời nói sai trái của họ. (Trong bước tiến liên hệ, tờ New York Times đã bị buộc phải lên tiếng xin lỗi về những bản phóng sự sai lầm về Vũ khí Hủy diệt Đám đông. Sự đính líu đầy nghiệp chướng của Judith Miller là gì vậy nhỉ?)

Có thể Bush đã bị ảnh hưởng với lập trường làm những việc ác theo kiểu-Reagan ngu ngốc với các thuộc cấp của mình, khi ông tạo ra ấn tượng trong lời nói như thử mình đã bị lừa. Nhưng điều đó càng cho thấy tinh thần què quặt và tiểu nhân, khi người ta có thể lột trần ông qua những cuốn sách nói-hết-trơn của những cựu viên chức cao cấp – rằng chính ông đã đòi hỏi tình báo phải tạo ra chính nghĩa hóa chiến tranh với Iraq –ông ta muốn vậy, trước ngày 9-11 rất lâu. (Bill Gallagher [nhà văn, nhà làm phim] đã vẽ ra một sự tương đồng giữa những đòi hỏi này và những đòi hỏi của vua Henry II với những kẻ hầu cận mình : “Không có ai giải thoát cho tôi khỏi những tên tu sĩ rắc rối này sao ?” Giáo hoàng buộc vua chịu trách nhiệm về vụ giết chết Thomas Becket và sau đó ông ta sám hối, chịu sự trừng phạt trước mồ ông tổng giám mục.) [-quý độc giả có thể tìm hiểu thêm về lịch sử nước Anh, đầu thế kỷ 12, thời vua Henry II, về sự tích tổng giám mục Thomas Becket bị các hiệp sĩ Pháp đập vỡ sọ ra sao ..v.v... -phụ chú của người dịch].

Một yếu tố khác mà Bush đã vi phạm đối với Bát Chánh Đạo : “Chánh Tư Duy.” Tư duy cần phải biết tập trung, kỷ luật và nhận thức. Thế nhưng Bush lại khoác lác nói không hề đọc báo chí; cả Rumfeld cũng nói ông ta đã ngưng đọc báo chí. Xem chừng như Bush chỉ nghe theo những gì các cố vấn bảo phải làm, kể cả lời những tên tân-bảo-thủ liều mạng muốn hoán chuyển cả vùng Tây-Nam Á bằng sức mạnh quân sự --những đệ tử của Leo Strauss, người đã lém lỉnh chủ trương dùng sự mưu mẹo, dối trá để tranh thủ quần chúng cho những chính sách được gọi là “thông thái”, và họ sẵn sàng chống đối lại những lý lẽ thực tiễn được đưa ra, và để thắng một sự thỏa thuận của “các ngài quý tộc” --những kẻ dễ bị xúc cảm cuồng dại; những triết gia khôn lanh lẽ loi lèo lái quốc gia, bằng sự sợ hãi và chiến tranh.

Những lời tuyên bố của Bush trước quần chúng thường trông ngượng ngập. Kể cả những nhà bình luận có chút thiện cảm cũng từng ghi nhận ông thường có những âm “âm ừ” và dùng từ vựng của trình độ lớp sáu, những câu văn xuyên tạc và những lầm lẫn

cố ý rành rành ra đó. Những lời tuyên bố của một đầu óc không có văn hóa lại thích tiến vào một thế giới phức tạp (nhưng chắc đó lại là tư duy quý phái, theo quan điểm của phái Straussian.) Một thành tố khác của Bát Chánh Đạo là “Chánh Nghiệp”, trong đó bao gồm không được sát sinh. Chế độ này đã tích lũy quá nhiều ác nghiệp, cho nên như tôi đã từng nêu ra trong bài viết tháng Tư 2003, sẽ đi tới con đường những kẻ cai trị Taira trong thiên sử thi sa-mu-rai Heike Monogatari : “Niềm tự hãnh không tồn tại mãi, ví như giấc mộng đêm hè; để sau cùng sụp đổ tan hoang, như bụi bặm trước cơn gió.” [‘The proud do not endure, they are like a dream on a spring night; the mighty fall at last, they are as dust before the wind’ (Truyện kể Heike, ‘The Tales of Heike’ –độc giả hãy tìm đọc thêm lịch sử Nhật Bản thời Edo để biết về những nhà cai trị độc tài Taira (Heike), --người dịch phụ chú).

Họ đã liên kết giữa nhân và quả, Bush hay người kế vị cần nhận thức trung thực rằng, ông ta đã tính toán sai lầm mức độ phản kháng của người dân Iraq từ một cuộc chiếm đóng bất chính đã gây nên; binh sĩ thường bám cò thỏa thích trả đũa cho những cú bắn sē và bom nổ bên vệ đường, bắn bừa bãi vào dân chúng, càn quét bằng cách phá sập cửa, còng tay và làm nhục hàng xóm dân lành, tùy thích bắt giữ người không cần lệnh, và thường tra tấn và hành động nhục mạ họ. Những sự đối xử như vậy đã tăng cường độ và đa dạng hóa các phong trào kháng chiến, gồm cả người Shi-ít, Sun-ni, Ki-tô, Baa-tit và những người thế tục mà họ không bao giờ còn là “những kẻ khủng bố” như các thành viên của Kháng chiến Pháp khi bị chiếm đóng. Người ấy cũng cần nhận thức trung thực rằng, đại đa số người dân Iraq muốn quân đội Mỹ ra khỏi nước họ ngay, và còn nữa là có đến hơn một nửa dân chúng Iraq biểu lộ mức độ cảm mến nào đó với phong trào Muqtada al-Sadr. Bush khẳng quyết rằng “kẻ thù của chúng ta” cũng chính là kẻ thù của mọi người dân Iraq, và rằng một nhà nước “chủ quyền toàn vẹn” là sẽ cho phép hàng chục ngàn quân đội “Liên minh” tự tại để đánh với kẻ mà ngay cả lực lượng Iraq được Mỹ huấn luyện cũng từ chối chiến đấu, càng thêm minh chứng về sự rối loạn trong suy nghĩ .

Nói cho chính đáng, thiện nghiệp đòi hỏi tới điều suy nghĩ là nên có lời xin lỗi cho hành vi sai trái, một lời khẩn cầu cho sự tha thứ của người dân Iraq, và công minh sự thực rằng sự hiện diện của quân đội [liên quân] là điều không cần thiết. Một hành vi thiện là phải triệt thoái quân đội theo sự đòi hỏi của người dân Iraq, và phải bồi thường chiến tranh cho đích đáng.

Sáu tuần lễ trước đây tôi đã suy nghĩ về điều đó, mặc dù chính quyền đã trì hoãn, họ đang lên kế hoạch bước mới theo chương trình của nhóm tân-bảo-thủ : mở rộng chiến tranh, kể cả Syria. Thi hành sự trừng phạt chống lại Syria, buộc tội chế độ Assad đồng lõa với chiêu bài "du kích nước ngoài" vào Iraq xúi dục nổi loạn, và Do Thái đe dọa tấn công Khaled Mashaal --lãnh đạo Hamas ở Damascus tiếp theo một cuộc tấn công bằng hỏa tiễn của Do Thái được hậu thuẫn Mỹ ở Syria mùa thu năm rồi đã chứng tỏ dự tính của họ. Nhưng giờ đây, điều đó khó xảy đến khi diện mạo của chiến tranh càng lúc càng làm cho công chúng và thế giới giận dữ về hành vi của Hoa Kỳ đã chế ngự bớt kiểu hành sự táo tợn của chính quyền Bush, một vài nhân vật trong bọn họ sẽ bay chực trước thời hạn vì sự ác nghiệp của họ. Gần đến ngày bầu cử, với mức dân chúng ủng hộ xuống 47%, Bush có vẻ tìm cách kiềm chế trong khi CIA và Bộ Ngoại Giao lấy điểm với cái giá ủng hộ Chalabi, kẻ được xem dùng làm thế cân bằng cho một sự sụp đổ.

* * *

Trước khi cuộc chiến tranh tàn khốc bắt đầu, nhóm tân-bảo-thủ đã tiên đoán cuộc chiếm đóng Iraq cũng tương tự như ở Nhật Bản sau Thế Chiến II. Kẻ chiếm đóng được chấp nhận dễ dàng, đặc biệt trước "Quá trình nghịch đảo" khởi sự vào năm 1947, nhắm vào cánh tả đang rất thịnh hành. Nhưng cuộc chiếm đóng ấy là của thế lực đế quốc có kỹ nghệ tân tiến này lên một đế quốc khác theo sau một cuộc chiến dài được kích động từ cuộc tấn công Trân Châu Cảng. Dân chúng Nhật đã lấy làm ân hận về sự sai lầm đi đò họ các nước Á châu, kể cả những người nghĩ rằng nó có chính nghĩa --như đó là nỗ lực chống lại chủ nghĩa đế quốc phương tây trong khu vực -- coi sự bị chiếm đóng như một số phận của dân tộc, một cái nghiệp của chính họ, chấp nhận hậu quả của chiến tranh. Chính vì vậy mà không có bắn sê hay đặt bom vệt đường xảy ra.

Người Iraq thì ngược lại, họ không kích động cho cuộc chiến tranh với Mỹ. Một vài người còn nghĩ rằng, dù cho cái cớ để gây cuộc chiến tranh là vô lý đi nữa, ít ra cũng đã làm lật đổ một chế độ tàn ác. Và vì vậy mà họ hoan nghênh. Nhưng giờ đây không còn nữa, khi những tấm hình ở nhà tù Abu Ghraib, đánh bom vào một cuộc lễ cưới, bắn phá đền thờ Ali Imam và những bất công phi lý sẽ tạo ra những hậu quả không thể tránh khỏi.

(Bài thơ phụ bản của Gary Leupp) :

Với những lời tạ lỗi đến John Lennon Bất Từ

Nghiệp đến với anh trong một sát-na

Lụi anh ngay vào đầu

Betta (*) nhập bọn với Dubya (*)

Anh sẽ chết như một nạn nhân chính trị
Anh nghĩ gì về thế giới này
Ngu ngơ như một cậu bé , một cựu thống đốc
Anh tính làm gì trên Trái Đất này?
Đi chiếm đoạt Iraq, hay Iran và Syria nữa?
Nghịch đến với anh trong một sát-na
Giọng anh ngay vào mặt
Hay nhất là kéo Dubya theo với anh
Và gia nhập giống người
Anh đang thấy gì trong thế giới
Một con vượn ngu ngơ
Anh nghĩ anh là ai trong thế giới?
Một siêu minh tinh? Trên sân khấu chiến tranh?
Tại sao chúng ta có mặt trên thế gian này?
Chắc rằng không phải để sống trong khổ đau hay sợ hãi
Tại sao anh có mặt trên trái đất
Giận buồn và kinh hãi,,,,
Anh sẽ nhận được chia xẻ.
Thế là chúng ta sẽ ngồi sáng
Trong chiến tranh nguyên tử tới đây
Phải, chúng ta sẽ ngồi sáng
Nếu Dubya vẫn tiếp tục thả bom
Nhưng sẽ không lâu đâu
Trước khi hấn và bọn cướp biển mất
Không, sẽ không lâu đâu
Nhiệm của chúng là đồ ăn đong.

Gary Leupp

Nguyễn Văn Hóa chuyển ngữ ngày 02/6/04

(*) ghi chú của người dịch: 'Betta' là một giống cá đá; Dubya: danh từ chế nhạo thường dùng ám chỉ Tổng thống Bush.